

09 — ČETVRTO PLIVANJE

Kao i uvek, a davno nije, rasklopio je tronožac, namestio ga bolje da malko i u zemlju uđe. Potpazu, držao je kanapom svezan naramčić. Osmotrio je uokolo, duboko udahnuo, baš kao da mu je falilo.

Iz naramka je izvukao jedan, i još dva bambusa. Merkao ih je, palcem vrhove cenio, ostalo sa strane spustio.

Sedalo mu se cicalo, lupio mu je par čvegera da lepše iščupa ono šta je u rojtama bilo. Rolao je iščupano međ' prstima, gledao u vodu gde se mreška, svezao gužvicu na udicu, pa zabacio. Skakutao je ramenima sve dok se i plovak sam nije iz ludila smirio. Taj tanc ga je uveselio, rešio je da tako i nastavi. Na više načina, kao prvo — zagnjurio se u mukom dovučeni ruksak. Vratio se sa sendvičem u jednoj, i pljoskom u drugoj šaci. Džgiljnuo je šta pod gaćama sendvič krije, mlijacnuo, uredno ga novo zamotao i vratio u ruksak. Potegao je iz pljoske. „Aha-ha!“, rukavom je sa usta otro, a pređašnja para iz njih lebdela je sve niže, sve do vode. Tu se žacnula, rod al' ne rođeni od dole joj se umiljavao, draškao gde ne sme, da joj je sve lepše bivalo. Konačno, otpustila se pa dalje, sve u ritmu, kao izabranom podavši se, plovila nošena. „Aha-ha!“, oduševio se raspletom, i zapljeskao je — a ko to ima da ga ovako rano vidi? Graja i kupači i deca, to sve tek kad on zbriše, na vreme. Zgrabio je sendvič, zagrizao ga, i još dva tri puta, već je do pola stigao. Neke čaplje su ripile, sa žvakanjem je zastao, koliko da preletu čast oda. Turio je u usta sve preostalo, mrvice sa dlanova otapšao, sve pljoski opet namignuo.

„*U tri sata — sem kornjača ništa!*“, rondao je u sebi i strunu petoj iz gubice nožićem sekao. Hitnuo ju je, daleko. Tamo gde je bućnula, zalvala se napolje od pet kila, i više. Šaran, divljak, očito u nepočinstvu nekom uhvaćen, praćakom je u vazduhu zaplovio. „Aha-ha!“, mašinicom

je najlon skupio, naciljao pa zabacio. Bes od malopre, sasvim je zaboravio.

Recnuo je strunu, pa šutnuo još jednu kornjaču, unatrag je bućnula. Svezao je pinkle i uspentrao se na dolmu. Baš mu se prijela riba. Merkao je razdaljine, nekad je tu i čardi bilo, no ipak je rešio da bi pravo kući. Komšija je već negde na vodi bio, uštinuće mu za punog tiganja, cenio je.

Spotakao se o nešto, a kamičak nije bio. Crvena lampica je zablinkala, tromo otaljavala tek koliko je do nje bilo. „Aha-ha!“, razveselio se kao da već rumeno i zamamno iz tiganja vadi. Pljesnuo je, a od sveg holodek pejsaža, kao lampicom usisano ništa ostalo nije. Pojurio je napolje, očito veseo što novopridošlo sivilo iza sebe ostavlja, pa skoro čelom da vrata otvori. Lampica je odahnula, utrnula se, mrak.

Jedva da je korakom hodniku pod dotakao, preleteo ga je kratkog, preskočio još dve tri stvari, od onih što se uvek na putu nađu samo da zasmetaju. Zadihan, seo je u stolicu komandnog pulta. Spreman je bio pogledom se napiti.

Kao brk britvom u potezu zguljen, s nosa mu se otkao miris doma, najfinijeg prženog šarana... Nestalo negde, umrlo načisto. Ništa mu nije bilo jasno.

Prokleo je elektroniku, preko celog pulta prastaru mapu razvio, dugo bunario, preturao ispod ladicama, svukuda. „Aha-ha!“, posložio je šestar, uglomer, grafitnu olovku i gumicu, sve to ispred sebe i na mapi. Bockao je razdaljine, premeravao, mučio i sebe i mapu – sva se u račun po marginama prošarala.

Graške krenule, tek da mu prokapaju. Odgurno je sve. Zavalio se umoran, pobeđen. Mrak, i tek poneko sivilo, u krug pa ispočetka. Znao je te zvezde, još otkad je balavac bio znao je te zvezde. Tu greške nije

moglo biti. Nije verovao elektronicu, nije mapi verovao i tačnom računu, tad je već sumnjao i u sebe samog. Ali, RV1 je morala biti baš tu. Miris doma nikad ne laže.

Sasvim miran, navukao je kabasto odelo, tutnuo glavu u prateću kacigu, prikopčao tvrdo kanapče da ne odluta daleko i zalebdeo pomrčinom.

Nije voleo baš toliko otvorene prostore, i toliko sam. Nije ih se plašio, više prezirao, video kao nešto lepljivo, nešto tek iskašljano. Sigurnom rukom paluckao je potisnike da ga dostojanstveno voze kroz to ništa. Nije tačno znao kuda bi da zapliva, pustio je da ga nos vodi. A on je govorio, malo u levo, pa malo u desno... Dok nije postalo očito da je samo pravo u redu. Pritisnuo je potisnike da zaržu. Poletio je.

I još dvaput je odbrecnuo dok se nije bolje prihvatio. Zujalo mu je u glavi, udarac je bio jak. Gurkao je pesnicom prepreku, bila je meka ali istrajna, prostrana, nekako providna ali ne baš skroz. Od finog tkanja. Vrludao je po njoj, smejao se sam sebi. U detinjariji, rešio je da skroz posenili, rešio je da je strašni, pauk! Zarežao je celoj vasioni, brže se mrežom pentrajući.

„Aha-ha!“, stigao je do kraja mreže, očito je bilo jer rukom na gore ništa hvatao nije. Pokušao je da sedne na taj kraj „svega“, ali se prevalio. Greškom pujdajući potisnike, zalateo se do samog kraja dužine tvrdog kanapčeta. Potisnici su brektali, i oni do samog kraja, pa se umutavili, tvrdoći kanapčeta predali. Lebdeo je tako, zategnut. Ni da se praćakne, već jako umoran.

„Šta sam ti rekao“, gucnuo je šampanjca tek da se ovlaži. „Stara kuka je nezaustavljiva“, polizao je šta je čaši ostalo.

„Malo poštovanja, moliću!“, zakikotao se, pa mu štucnu sagovornik.

Nasuli su još po čašu. Gledali ga, i pijuckali.

„Da ga ostavimo još malo, ili...“, ne samo u šampanjcu, uživao je prvi.

„Ma, dosta mu je“, da razreši, spustio je niz grlo preostalo drugi.

„Ajmo onda!“, naslonio se dlanom na oveće dugme.

Do iza uljudnog praga blještavila, sinula su razna svetla, iz blaženog dremeža trznula ga. Poskočio je u skafanderu, nigde glavom nije lupio, ali kao da je.

Mreža od finog tkanja u bilbord se premetnula:

„Dobrodošli kući, Admirale!

Želimo vam ugodan boravak, sjajan odmor i najmasnije šarane!“

Ispred, obasjana, u plavom se caklila rodna gruda, planeta RV1. I brodovi razni, u čast strojem i ukrug nje poslagani. Nišanio je pogledom, i našao ih. Na pramcu najvećeg, jedva ali tačno se videlo, dva činovima nakinđurena a pijana lika, njuškala su pun tanjir prženog šarana. I kežečila mu se.

Namotao se natrag, seo za komandnu tablu svog šatla, uključio motore da se greju. Manevrisao je preko bilbord mreže, pa se prepustio parking talasu.

Utegao je uniformu, čekao da se vrata otvore.

„Znači, penzija...“, promrljao je sebe radi, pljucnuo pa brže razgazio, vrata su se otvarala, vatromet počinjao.